

ZÁPAS

O DUŠI 18

ZÁŘÍ

1991

OBSAH

Proč Bůh mlčí	1
Co vás znepokojuje více? 2	
Přečetli jsme za vás . . 3	
Milost a vykoupení ve stvoření	3
Jižní Afrika	8
Je tato nauka Písmem svatým?	
Mormoni	18

PROČ BŮH MLČÍ?

Bůh, Stvořitel člověka, promlouval k lidem od počátku. V zahradě chodil s Adamem, ale tato dokonalá idyla dlouho nevydržela. Adam měl vše, čeho si lidské srdce mohlo přát, plus harmonický vztah s Bohem i přírodou. Přesto mu to nestačilo a zklamal. Chtěl víc. Snad ze sobecké rozmarnosti, z touhy po bohorovnosti Adam s Evou přestoupili jediný Boží zákaz. Adam věděl, že přelézá Boží zed, kterou ho Bůh chránil. Adam neměl

jediný důvod tuto zed přelézt, neměl nejmenší nedostatek, nepříjemnost či překážku. Byl tělesně i duchovně dokonalý. Ale lidství mu nestačilo. Satan slíbil Evě, že pozná dobré i zlé, že budou jako Bůh. Avšak, co bylo dokonalé a dobré, zmizelo a poznali jen зло, které provádí lidstvo do dnešních dnů.

V celém Starém zákoně Bůh promlouval k potomkům Adama. Když Bůh vedl Židy, mnohokrát jim řekl, co je čeká. Prosperita, vítězství nad nepřitelem, bohatá úroda, plodnost lidí i dobytka, budou-li poslušní. Naopak, nepošlušnost Židů i pohanů přinesla násilí, porobu, chudobu, neplodnost, přírodní katastrofy, sucho, mor, zmatek, slepotu a šílenství. Bůh člověka nezklamal, ale člověk se od Boha vědomě odvrátil. Od Adama až do dnešních dnů lidstvo, včetně Židů i apoštól Boha bud' zklamalo nebo i v některém okamžiku zapřelo. Jen hrstka je nám Bohem dána za příklad pro svoji věrnost, jen v některých Bůh našel zalíbení.

♥ Můj lid je pošetilý, nezná se ke mně, jsou to synové pomatení, nemají rozum. Jsou moudří, ale ke zlému, dobro konat nedovedou. (Jer. 4:22)

♥ Slyš to přece, lide pomatený, bez rozumu! Oči mají a nevidí. Uši mají a neslyší. Avšak tento lid má srdce umíněné a uzpurné, odešli z umíněnosti. Vaše nepravosti to všechno narušíly, vaše hřichy vás zbaivily dobrá. Což je za to nemám potrestat? je výrok Hospodinův. Což takový pronárod nemá postihnout má pomsta? (Jer. 5:22,23,25,29)

Bůh nechce násilím zlomit lidskou svobodnou vůli. Bůh ví, že nemůže člo-

2 ZÁPAS O DUŠI

věku důvěřovat. Bůh zná i nejtajnější přání našich srdcí, a proto nás nechá jít cestou, kterou si vědomě zvolíme.

♥ ... a to proto, že znevážili mé rády, neřídili se mými nařízeními a znesuvěovali mé dny odpočinku, neboť jejich srdce chodilo za jejich hnusnými modlami. Ale bylo mi líto je zničit a neskoncoval jsem s nimi ... Ale zdržel jsem svou ruku. (Ez. 20:17,22)

Bůh trpělivě promlouvá skrze své slovo k člověku, s láskou varuje, s hněvem trestá. Bůh dal člověku zákon a pravidla. Člověk zná, ví a vidí, co Bůh očekává a přesto odmítá poslušnost. Zlovůle se množí a člověk hrozí pěstí Bohu, svému Stvořiteli. Ale lidské pěsti Boha nikdy nedosáhnou. Do dnešního dne se člověk snaží Boha strhnout dolů do svého časoprostorového omezení a troufá si jej ovlivnit svými radami, jak lidstvo sebespasit a jak zachránit tento svět. Jak můžeme radit Stvořiteli, když máme hřichem zkaženou duši, proradné srdce a prohnilou morálku? Viditelný Boží zásah do našeho každodenního života jen málokoho napraví.

♥ Běda, synové umínění, je výrok Hospodinův, uskutečňujete záměry, ale ne moje, uzavíráte závazky, ale ne u mého duchu, vršíte hřich na hřich. Neboť je to lid uzpurný, synové prohlášení, synové, kteří nechtějí poslouchat Hospodinův zákon. Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyuvíš se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva, bláze téma, kdo ho očekávájí (Iza. 30:1,9,18)

V Mojžíšově době snad neexistoval jediný Žid, který by pochyboval o Boží existenci. Všichni na poušti byli svědky zázraků. A výsledek? Neposlušnost a rebelie.

♥ Proč se mnou vedete spor? Všichni jste mi byli nevěrní, je výrok Hospodinův. (Jer. 2:29)

Bůh se nenechá osedlat svým stvořením. Bůh nemusí odpovídat na naše otázky a plnit naše přání. Za naše činy jsme sami odpovědní. Dal nám přeče-

svobodnou vůli, dal nám svobodu rozhodování, protože nás bere velice vážně a záleží mu na nás. Dal nám dostatek světla a důkazu, abychom poznali, že nevzdáme-li Bohu čest, jsme všichni ztraceni. Bůh stvořil tento svět pro člověka. Člověk zničil vzájemný vztah s Bohem, přirodu i člověkem. Přesto Bůh ve své trpělivé lásce připravil cestu spásy. Bůh nám ukázal, že nás miluje, že má s námi soucit a nekonečnou trpělivost. Od člověka poznal nevděk, potupu, bolest, ztrátu svého jediného Syna, Ježíše, který dobrovolně snášel příkří za naši neposlušnost. Bůh nám dal svědomí, abychom poznali úplnou závislost na Stvořiteli. Bůh znova zasáhne do našich životů a s konečnou platností obnoví pořádek.

—kas—

CO VÁS ZNEPOKOJUJE VÍCE?

- ☒ Duše ztracená v pekle, nebo šram na vašem Favoritu?
 - ☒ Zmeškání nedělního shromáždění, nebo fotbalového zápasu?
 - ☒ Kázání protažené o deset minut, nebo oběd o půl hodiny zpožděný?
 - ☒ Stagnující nerostoucí shromáždění, nebo nerostoucí růže v zahrádce?
 - ☒ Vaše neotevřená Bible, nebo nepřečtené noviny?
 - ☒ Zanedbaná práce ve shromáždění, nebo v domácnosti?
 - ☒ Miliardy lidí, kteří neznají Ježíše Krista, nebo čeho už dosáhli vaši známí a sousedé, a vy ještě ne?
 - ☒ Vaše snižující se příspěvky na službu Boží, nebo snižující se příjem?
 - ☒ Když zmeškají vaše děti biblický kroužek, nebo školu?
- Přeloženo s povolením vydavatele The Path of Life—

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Na čem stojí křesťanství?

Bitvu o to, zdali Ježíš Kristus vstal z mrtvých v těle a kostech vyhráli humanisté a kulturní křesťané v momentě, kdy padla první Mojžíšova kniha — Genesis. Když padla Genesis, člověk se smířil se svým hřichem.

Organizace Spojených národů

V minulém roce volila Austrálie proti změnám ústavy, navrhovaným OSN, které se týkaly nové dohody o náboženské svobodě. Podle OSN „náboženská diskriminace“ nabyla nové definice. Jestliže prohlašujete, že vaše víra je pravější než jiná, diskriminujete. Jestliže pozvete někoho do shromáždění a předáte mu písemné informace o víře, opět diskriminujete. Jestliže prohlásíte na základě Bible, že máte pravdu, diskriminujete.

Brisbane

Nezaměstnaný Australan byl pokutován za hlasitou četbu Bible na veřejném místě. Pokuta byla vyměřena na 150 dolarů.

Marxisté ve školách

Marxismus utrpěl těžké ztráty kolem světa, ale na amerických universitách se vliv marxistických profesorů nezměnuje. Před deseti lety časopis „Business Week“ odhadoval, že na universitách vyučuje více než 10 000 marxistických profesorů. Před nedávnem „Conservative Digest“ odhadl toto číslo na 40 000. Většina veřejných škol byla masivně infiltrována globalisty Nového věku, sekulárního humanismu a okultismu. Sovětský ministr vzdělání Vladimír Šadrikov prohlásil v San Diegu: „Jsme přesvědčeni, navzdory rozdílům v politické struktuře našich států, že ve školské výchově máme stejně cíle.“

Mexiko City

Policie objevila další středisko satanského kultu, kde bylo provedeno nejméně 13 lidských rituálních obětí. Obžalovaní se přiznali, že oběti byly zavražděny ve „voodoo“ rituálech, které organizují obchodníci s drogami, aby si zajistili ochranu Satanem proti policii.

Kreace — evoluce

Kreacionisté v Texasu získali vítězství v neustálých soudních procesech. Ve veřejných školách se může vyučovat kreace a evoluce současně. Co však překvapí nejvíce, je, že profesoři evangelických seminářů jsou odpůrci výuky biblické kreace. Místo toho se vyučuje teistická evoluce, která přivede studenty k liberálnímu myšlení.

Kdo nám vzal Bibli?

Bibli nám nevzali ateisté ani komunisté, Bibli nám vzali slušní lidé, kteří se hlásí ke kulturnímu křesťanství a křesťanským tradicím, ať vstoupili do jakékoli denominaciální strany.

—Přeloženo s povolením vydavatele The Path of Life—

MILOST A VYKOUPENÍ VE STVOŘENÍ

Otzáka zní: Můžeme Boží milost a vykoupení vidět ve stvoření? A již víte, že odpověď zní — ano. Podivejme se nejprve na Boží milost jak se projevuje ve stvoření. Přemýšlejme nad stvořením a dospějeme k milostivému Bohu. Když přemýšlet nebudem, jsme bez omluvy. Bible nám neodhaluje Boha jenom jako Boha věčné moci, ale odhaluje nám jej i z té druhé stránky, řekl bych z té nadlidské stránky, totiž jako Boha veškeré milosti.

♥ A Bůh veškeré milosti, který nás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení nás obnoví, utvrdí,

4 ZÁPAS O DUŠI

posílí a postaví na pevný základ.
(1.Pet. 5:10)

Milost je dobrota srdce, odevzdání sama sebe. Zdá se mi, že milostivost je významnější rys Boží povahy, než jeho všemohoucnost a vševedoucnost. Pavel a Barnabáš sdělují nevěřícím pohanům v Lystě tuto jedinečnou vlastnost Božího Božství a znovu ukazují na stvoření.

♥ Vždyť i my jsme smrtelní lidé jako vy. Zuštějeme vám, abyste se od této marných věcí obrátili k živému Bohu, který učinil nebe, zemi, moře a všechno, co je v nich. Tento Bůh sice v minulosti nechával pohanské národy žít, jak chtěly, avšak nepřestal dosvědčovat sám sebe tím, že jim prokazoval dobro: dával vám z nebe děšť i úrodu v pravý čas, sytil vás po-kremem a naplnoval radostí. (Sk. 14:15-17)

Takže, podle Pavla, přírodní koloběh dosvědčuje nejen Boží tvořitelskou moc, ale i Boží dobrotu, Boží milost. Bůh je Bohem dobra a jeho zaopatření našich denních potřeb je zřejmé. To, že Bůh udržuje koloběh ročních období, teplotu Země, těla a v podstatě každý vdech je závislý na Boží vůli. Bůh udržuje všechny přírodní zákony, které stvořil. Kdyby pouštěl, vše by se zhroutilo. Jestliže si někdo myslí, že co si nezaopatří a neudělá sám, tak to nemá, rád bych mu připomenu, že své zaopatřovací nástroje ruce, oči, nohy, rozum si sám nestvořil a funguje jenom a jenom z Boží vůle. V momentě, kdy se Bůh rozhodne nás odvolat z tohoto světa, tak nám „naše“ zaopatřovací schopnosti moc platné nejsou.

Nedávno jsem si listoval ve velmi zájmové knížce o fyzice. Nemohl jsem ani uvěřit, když jsem se dozvěděl, že gravitační síly jsou tak přesně vyměřeny, že kdyby se gravitace zrněnila na čtyřicátém desetinném místě, tak by se zhroutila atomární stavba hmoty i celý vesmír. Vždyť v našich představách už i tisícina je zanedbatelná. V našich představách mít tisíc korun nebo 999 je prakticky totéž. Představte si, že byste měli 10.000 miliard miliard miliard miliard korun. Nikdo si

tohle číslo nepředstaví. Je to mnohem víc halériů než v ekonomice naší celé republiky. A teď uberte nebo přidejte jeden halér a celá platební bilance národního hospodářství se nám zhroutí. Deset na čtyřicátou — tohle číslo se bliží k počtu všech elektronů ve známém vesmíru. Bůh pracuje s přesností na čtyřicet desetinných míst. Je možné, aby se taková přesná rovnováha udržovala sama sebou? Přátelé, vše, co si uděláte, vše, co si myslíte, že závisí jen na vás, by nebylo, kdyby Bůh neudržoval gravitaci vyváženou na čtyřicet desetinných míst. A takových existenčních podmínek, které visí ani ne na vlásku, jsou miliardy miliard a všechny na sobě vzájemně závisí. I kdyby jen jedna byla anulována, celý součin podmínek by se rovnal nule a stvoření by přestalo existovat. Bůh udržuje celý vesmír. Vždyť prokazuje svoji dobrotu ve všem, přestože jsme zli. Boží dobrotu a milost tedy musíme chápát v rámci naší hříšné povahy, s kterou již přicházíme na svět. Musíme také chápát, že celé stvoření, vesmír, Země, rostlinstvo a vše živé je prokleto. Bůh nám dává celé životy, veškerou potravu, přestože Adamovi řekl:

♥ Kvůli tobě necht' je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jít v trápení ... (Gen. 3:17)

Celé stvoření očekává vysvobození z trápení.

♥ ... I samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Víme, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. (Řím. 8:21-22)

Stvoření, Země i tvorstvo nám neustále dokazuje a připomíná, že je něco v základech špatného, protože prokletá země vydává sama od sebe jen bodláči a životy si člověk musí vydobýt v potu tváře a slzách. Přesto, i toto prokletí je současně požehnáním. Kdo se při práci zpotí, bývá obyčejně zdravější než ten, kdo hníje ve fyzické nečinnosti. Proto jsme si v naší moderní době vymysleli sport a zahrádkáření. V celém prokletí

tém stvoření však můžeme neustále vidět Boží milost když přemýslíme. V prokletém světě vidíme neustále drobné spásy, které svědčí a ukazují na tu podstatnou spásu, totíž vykoupení z otroctví hřichu Bohem samým — Ježíšem Kristem.

Podívejme se jen na roční období. Po jarním narození a letním životě přichází podzimní stárnutí a zimní nečinnost — smrt. Přesto každé roční období má svou krásu, své požehnání. Zima přináší odpočinek, sněhy, a ty zase vody pro jarní znovuzrození. A roční období, ta se přece objevila na Zemi až po nejkatastrofálnějším trestu, až po potopě světa, kdy přežilo pouze osm lidí a vybraná zvířata. Do potopy měla celá Země stejně podnebí i na pólech, díky vodnímu obalu, který způsoboval skleníkový efekt. Kdyby Bůh nevychýlil zemskou osu, jejíž úklon dnes způsobuje roční období, způsobil by věčnou smrt žárem a mrazem. Kolik milosti a záchrany vězí jen v přesném vychýlení zemské osy. Opravdu, ve viditelném stvoření vidíme Boží neviditelné Božství, jeho milostivou povahu, která předurčuje spásu těm, kdo ve stvoření vidí Boží neviditelné povahové rysy, takže mají omluvu, na rozdíl od těch, kteří Boží milost ve stvoření nevidí, takže jsou bez omluvy.

Nebo považme den. Každý večer nám připomíná smrt, tmu a hřich. Ježíš prece řekl:

♥ *Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsme na světě, jsem světlo světa. (Jan 9:4,5)*

Ježíš je pravda, život i světlo. Kdo je v něm, nechodí ve tmě. Denní světlo podmiňuje život. Přesto světlo každý večer zmizí a nastane dlouhá noc tmy. A milost Boží vězi v tom, že tma, jež by jinak byla zdrojem hrůzy a beznaděje, se stává prostředím odpočinku a obnovení. Každý ví, že slunce zase ráno vyjde. Vždyť východ slunce je probuzení a slib, že život bude pokračovat. Východ slunce je důkazem Boží milosti. Prátele, kolik milosti a záchrany vězí nejen ve vychýlení zemské osy, ale i v otáčení Země kolem této osy. A kdo Zemí otáčí, kdo ji zavěsil a roztočil? Bůh ve své milosti! Každý člo-

věk, když přemýší o stvoření, musí vidět Boží neviditelné Božství a jeho milostivou povahu.

♥ *Hle, zima pominula, lijavec přešly, jsou ty tam. Po zemi se objevují květy, naděšel čas prořezávat révu, hlas hrdličky je slyšet v naší zemi. (Píseň 2:11,12)*

Nebo se podívejme na nemoc. Vždyť většina nemocí odejde a uzdravíme se. Zraníme-li se, rána se zahoří. Vzpomínám si na chirurga, který mi operoval prasklé slepé střevo. Řekl: „Co já rozřežu a zpackám, to Bůh zaceli a zahoří.“ Představme si, kdyby Bůh ve své milosti nezařídil spásu každé rány hojením! První říznutí by nás usmrtilo. Ano, řízneme se, protože jsme nedokonalí. A nedokonalí jsme proto, protože jsme hříšní. A v našem hřichu, nás Bůh dnes a denně zachraňuje drobnými spásami. Což to nesvědčí o jeho dobrotně? Vždyť nás po Adamově pádu mohl nechat na pospas abychom vykrváceli. Vidíte, a tolik lidí se rozhodne být na pospas sami sobě. Vždyť, co si neudělájí, prý nemají. Samospásá je stejně beznadějná jako zahojení řezné rány vlastní vůli, srážení krve na přání, nebo roztočení zeměkoule vlastními svaly. V každé jizvičce, a že jich z dětíství mám, vždyť mi říkávali chramosta, abychom měli vidět spásu. Každá jizvička by nám měla připomínat, že existuje i spásu naší duše, a že Bůh skrze svého Syna, Ježíše Krista, již zaopatřil zahojení našich ran způsobených naším hřichem. Spásá je vidět a prostupuje celým stvořením. Lidé, přemýšlejte, ať máte omluvu.

Bůh je milostivý. Ale musíme si uvědomit, že Boží vlastnosti nemohou popírat jedna druhou. Bůh nemůže lhát, aby dosáhl takzvaně vzněšeného cíle, jak to často děláme my. Boží vlastnosti nemohou narušit Boží povahovou celistvost. Boží soudržná absolutní morální celistvost je pro nás hříšníky naprostě nedosavitelná. Bůh je milostivý a odpouští hřich. Nemůže jej však jen tak přejít a zamhouřit nad ním oči. Tím by popřel svoji svatost a spravedlnost. Bůh projevuje svoji lásku, slitování a milost pouze na základě své spravedlnosti. Bůh nezná opicí lásku,

6 ZÁPAS O DUŠI

která rozmazluje. Bůh ustanovil smrt, a to zase pouze z lásky, aby nás mohl vykoupit pro sebe. Kdyby Bůh dovolil Adamovi ještě pojist ze stromu života, žili bychom fyzicky na věky ve hříšném stavu. Ano, smrt je milost. Každé prokletí má svoji milostivou stránku. Smrt není náhoda, podobně jako život není náhoda. Voskovcův a Werichův text „Život je jen náhoda“ je humanistický jed, i když Ježkova melodii mám velmi rád. Smrt není náhoda, smrt je vrozená celému stvoření. Smrt je důsledek lidské vzpoury vůči Stvořiteli všeho. Smrt může být poražena jen tehdy, až bude poražen hřich. Ale nesnáz vězí v tom, že člověk svou vlastní vůlí a snažením nemůže porazit a zahladit svůj hřich. Člověk se nemůže ospravedlit skrze své skutky. Čistota ze špiní nemůže nikdy vzejít, jak to řekl už starodávný Jób. Podlahu urmyjeme jen čistou vodou. Čistota rozpustí a vstřebá špinu. Špinavá voda špinu jen rozmaže. Představte si, že bychom stírali stůl mastným hadrem. Podobně naše hříšná duše musí být vyčištěna, a vycíděna jenom čistou duší, která do sebe vsaje naše hříšné duševní a duchovní bahno. A to dobře víte, to pro nás udělal Ježiš Kristus, druhá osoba Božího trojjedinného Božství. Jeho nekonečnost v každém ohledu je uzpůsobena k takovému očistnému duchovnímu chirurgickému zákroku. Uvědomme si, že naše očištění ve své podstatě znamená Boží vrcholné utrpení, protože jeho čistota dobrovolně vstřebala naši špinu.

♥ Toho, který nepoznal hřich, kvůli nám ztotožnil s hřichem, abychom u něm dosáhli Boží spravedlnosti. (2.Kor. 5:21)

Pouze život může přemoci smrt a pouze spravedlnost může přemoci hřich. A protože náš lidský život a „spravedlnost“ je vlastně spojité umírání a hřešení, nemůžeme o vlastní síle přemoci ani smrt ani hřich. Poněvadž naše vojensko-zápasnické síly na tyto naše usmrcující nepřátele nestačí, nezbývá nám nic jiného, než přijmout absolutního Vojáka a Zápasníka proti zlu — Boha.

A nyní přicházíme k otázce Božího vykoupení. Vidíme ve stvoření nějaké

zpodobnění Božího vykoupení, kdy něco umírá jenom proto, aby něco jiného se mohlo narodit a žít? Pavel řekl, že Boží neviditelné Božství je od počátku viditelné ve stvoření a známo těm, kdo přemýšlejí. Což biblicky znamená, že ti, kdo nevidí ve stvoření Boha, prostě nepřemýšlejí.

Lidé vši už od nepaměti, že pouze skrze obětní smrt mohou dosáhnout odpuštění a života. Všechny národy světa vědí do určité míry, že Bůh urovnává svůj spor s námi pouze skrze zástupnou oběť. Obětní obřady znali a znají všechni pohané. Obětní obřady nemohou být náhoda. I když jsou všechny oběti skřety ve srovnání s tou pravou Boží obětí Boha, přesto usvědčují humanistické antropology, že by přemýšlením měli přijít na to, že musí existovat pravá oběť, když máme tolik falešných. Padělané peníze jsou podmíněny pravými bankovkami, podobně jako padělané oběti jsou podmíněny pravou obětí. Ze zkušenosti víme, že život přichází na svět pouze tehdy, když někdo jiný je dobrovolně ochotný podstoupit utrpení. A tohle Bůh ustanovil ženě okamžitě po pádu člověka.

♥ Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení ... (Gen. 3:16)

Každá rodička je vlastně předobrazem Krista. Žena se stává matkou dobrovolně, vždyť do manželství nemusí vstupovat. Žena se dobrovolně podrobuje bolesti, protože každá normální žena touží po děťátku, po přínosu nového života na svět, přestože ví, že bude trpět, a že ji porod může stát i život. Podobně i Kristus dobrovolně trpěl, abychom my byli znovuzrozeni. Dobrovolně, protože nemusel, stejně jako v normální situaci nikdo nenutí ženu, aby nosila ve svém životě plod nového života. Kdyby Syn, Kristus byl poslán na kříž Otcovým rozkazem proti Své vůli, aby protrpěl naše znovuzrození, rovnalo by se to znásilnění. A interupce těhotenství? Ta by zobrazovala Krista, který by z kříže sestoupil na počátku svého úkolu aniž by dokončil své vykupující trápení. Kristus mohl kdykolik z kříže sestoupit. Vždyť Boha Syna ne-

držely na kříži naše hřebíky, nýbrž Jeho vůle. Vždyť cháska s farizeji volala:

♥ ... jsi-li Syn Boží, sestup z kříže. (Mat. 27:40)

Kdyby sestoupil, Boží trojediné Božství by se zhroutilo. Kdyby zmizela hmota z prostoru, celý vesmír by zanikl. Otcova a Synova vůle si nemohou protiřečit. Kdyby Syn sestoupil z kříže a vzdal se utrpení, bylo by to jako interrupce těhotenství a odmítání porodu. Jeho poslání, jako poslání ženy, by bylo zruinované, a výsledkem by byla univerzální smrt. Interrupce zobrazuje jakoby nedokončené a nedokonané Kristovo utrpení, a tím záhubu všeho lidstva a zborcení Boha — držitele všech duchovních, duševních a fyzikálních systémů.

Když přemýšíme do důsledků stvoření, s hrůzou zjistíme, že nás naše bezmyšlenkovité jednání usmrnuje. Ostatně, počátek moudrosti, ne intelligence, je bázeň před Hospodinem. Intelligence je totiž víceméně elektrochemický pohyb. Vždyť před dvaceti pěti lety mi to v hlavě také spínaло rychleji. Ale moudrost je vytrénovaná pouze láskou a úctou k Bohu. Moudrost má na rozdíl od intelligence duchovní podstatu. Inteligenci a tělo Bůh stvořil, jako by proutkem mávnul, ale moudrost, tu vychovává skrze svoje utrpení.

A co příroda kolem nás? Nejzřejmější je zmko obili. To v půdě umírá, aby svojí smrtí přivedlo život novému klasu zrn. Pojďme do žalmů, které uznávají Židé i muslimové:

♥ Já jsem však červ a ne člověk, potupa lidství, pourhel lidu. Všem kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se na mne, potřásají hlavou. (Žalm 22:6)

Tenmile Žalm odpovídá Kristovu utrpení, však si jej dočtete sami. A Izajáš zpřesňuje:

♥ ... hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznese se a vysoko se vyuvíš. Jak mnozí strnuli úděsem nad tebou! Jeho uvezrení by-

lo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku. (Iza. 52:13,14)

♥ Byl v opouření, kdekoliv se ho zřekl, muž plný bolesti, zkroušený nemočemi, jako ten, před nímž si člověk zakrývá tvář. (Iza. 53:3)

Naše „svaté“ obrázky zobrazují Ježíše jen s několika kapkami krve. Ve skutečnosti byl k nepoznání. Nevypadal ani jako člověk, oči se odvracejly, odpusťte mi, spíše vypadal jako maso, zavěšené na háku ve výšku. Tak byl zbičován a rozsekán. A zde jsme u kořene Žalmu — „ já jsem však červ.“ V tomto verši je použito určité jméno pro nachového červu. Když má samička nachového červa rodit, přilepí se neodtrhnutelně ke kmeni stromu. Připevní se ke dřevu tak, že už se nikdy nemůže odtrhnout, což vždy znamená jistou smrt. Vajíčka, která naklade, chrání svým mrtvým tělem, dokud se z larv nevytlouknou mladí nachoví červíci. Po její smrti z jejího těla vytče červená tekutina, která zbarví její tělo a dřevo k nepoznání. Prostě, zbude po ní jen červená skvra — flek, aniž by nepřátelé tušili, že pod červenou ochranou se skrývají živá mláďata. Tyto červené strupy se sbíraly a vyráběla se z nich karmínová červeň. Potřebujeme snad drastičtější předobraz Kristova utrpení na dřevě a naši ochranu pod jeho krví? Vždyť Bůh Kristus říká: „Já jsem nachový červ.“ Židé dobře věděli, co je to nachový červ.

A proč tohle vše musí být? Pro radost, pro světlo, pro nasycení, pro spravedlnost.

♥ Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, neuzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. (Jan 16:21)

A Izajáš podobně popisuje Krista:

♥ Zbaven svého trápení, spatří světlo, nasytí se dny. Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. (Iza. 53:11)

JIŽNÍ AFRIKA

Naše přání vidět a poznat Jižní Afriku, aspoň z rychliku, se nám splnilo. Ztrávili jsme dva hezké týdny dovolené, ujeli přes čtyři tisíce kilometrů z Kapského Města po pobřeží do Johannesburgu, přes všechny turistické zajiždky, zastávky, rezervace a přírodní krásy beroucí dech. Ale takových, někdy i podobných míst, je na světě víc. Jižní Afrika v posledních letech neoplývá turisty a většina našich známých se na nás dívá, jako by nám při nejmenším přeskočilo, kamže to jedeme. Naše poznání a pozorování je jistě povrchní, ale Jižní Afrika nám zůstane v srdcích zapsaná jako jedinečná země a její lidé v nás zanechali naději, důvěru a přání, aby přes hloupst, zlobu a pokrytectví ostatního světa byla tato země a její lidé požehnání.

S prvními Jihoafricany jsme se setkali na ostrově Mauritius. Mauritius byla naše druhá zastávka tohoto putování a samozřejmě se o něm také znínim, ale v jiné kapitole. Mluvili jsme s Jihoafricany různých etnických skupin a názorů. Setkali jsme se s lidmi, kteří jsou plni odholáni a optimismu, kteří za žádných okolností svoji zemi neopustí, ale i s těmi, kteří se nemohou rozhodnout, zda a kam odejít. Všichni Jihoafricáni mluvili s láskou a lítostí nad bezvýchodností situace. Nikdo však na svoji vlast nenadával, nikoho neobviňoval, jen si všichni uvědomovali neřešitelnost současné situace.

Sledovali jsme a dodnes sledujeme s velkým zájmem noviny, zprávy, televizi, srovnáváme s tím, co jsme viděli a nestáčíme se divit. Jižní Afrika je spořádaná země, září čistotou, pořádkem, upravností a především výsledky tvrdé a usilovné práce. Služby, komunikace, rezervace, letecké přesuny, pronájem auta, hotely, restaurace, vše fungovalo na prostě dokonale. Pro turisty byla na každém letišti a v hotelech informační střediska s protvřídlně vytištěnými prospekty, mapami a ochotným personálem. Neměli jsme ani ten nejmenší důvod k jakékoli nespokojenosti. Nenašli jsme na světě příjemnější turistickou atmosféru, než v Jižní Africe. Dostávali

jsme velké slevy v protvřídlních hotelech, turistické kanceláře se dušovaly, že při sebemenším náznaku nespokojenosti nám vynahradí naše vydání. Byli jsme udiveni a překvapeni, jak hezky se k nám všude chovali. Od personálu až po skočící školní děti, které nám samy od sebe při vstupu do restaurace otevřaly dveře.

Děti, školní mládež, černá i bílá, je radost se podivat. Člověk málem zapomněl, že ještě existuje ukázněná mládež. I černé děti jsou ve svých školních uniformách spořádané, a tak si říkáme, že naděje černých snad spočívá v nové generaci, pokud budou mít přiležitost klidného růstu a vzdělání a nestanou se rukojímí nenávisti a štvání jednoho proti druhému. Jižní Afrika má nejvyšší procento gramotnosti černého obyvatelstva na celém kontinentě. Je však pravda, že pouze jeden z každých 240 černých studentů dosáhne úrovně středoškolské maturity a např. o inženýrská studia mají pramalý zájem. Školy mají dobrou úroveň, děti mají zájem i plány do budoucna. Rodiče netrnou strachem a hrůzou z drog, alkoholismu a nevázané sexuality mládeže.

Jihoafrická bílá rodina je silná, tradiční a většinou funkční. Černá rodina té měř neexistuje. Muži si ženy kupují, mají s ní dítě, a je-li žena plodná, je koupena několikrát. Černý muž je ploditel, nezaopatřovatel ženy a dětí. Cena, kterou muž zaplatí, zaručuje plodnost a potomka. Protože otcové matky svých dětí záhy opustí, plodi potomstvo s novými „manželkami.“ Na Jamajce tomu muži říkají „spread your talent,“ neboli „rozmniož svůj um.“ Podobná situace je i zde v Ekvádoru. Albertova černá maminka zná čtyři otce svých dětí, ale žije a stará se o děti sama. Alberto nám pomáhá připravovat poštu k odeslání a do jisté míry si myslí, že za těžký úděl rodiny nese zodpovědnost diskriminace. Ženy mají spoustu dětí, většinou každé s jiným. Kdo bude rodinu živit, to už je jiná otázka. Víc než polovina dětí se mezi černošským obyvatelstvem rodi mimo funkční manželství. Žena je majetek, ale muži pečují pouze o rozmniožování. V Americe si

muži situaci zjednodušili ještě více a k otcovství se ani nehlásí a dívky většinou ani nevědí, kdo otec je. Běloch dnes může těžko zdůvodnit černochovi manželskou povinnost, protože rostoucí bílá rozvodovost se od mnohoženství a rozvrácených rodin moc neliší. Průmyslová revoluce a urbanizace změnila a ničí tradiční rodinné vztahy i mezi bělochy po celém světě. Alkoholismus je metlou urbanizovaných černochů. Rodina bez otce vychovává pasivní muže a soběstačné ženy. Úděl vykastrované rodiny je palčivý v každém zřízení, pro každou rasu. Bez manželské instituce vztah založený pouze na sexuálních pudech nemůže přinést stabilitu do rodiny. V takovém manželství nemůže jeden vystát druhého. Vzájemná pomoc a opora jedné generace o druhou neexistuje a vyrůstají nové generace morálně a emocionálně narušené mládeže. Proto jsou snadnou obětí slabních zítřků a jedinci očekávají „dobrodíň“ od státního systému a marxistických slabů.

Co dokázala hrstka bílých vybudovat v tak ohromné zemi, je neuvěřitelné. Viděli jsme, že samo se neudělalo vůbec nic. Nevyrostl ani strom, samo roste jenom tmí a roští, tak jak jsme to viděli ve sloních rezervacích. Silnice, vinice, sady, lesy, obdělané nekonečné lány, zemědělská mechanizace, nikde nikdo s motyčkou. Dokonalá organizovanost a „katastrofální nadprodukce“ zemědělských produktů. Jižní Afrika žíví nebo udržuje při životě zbývající Afriku na jih od rovníku. Jihoafrické spoje, dokonalé dálnice, vlaky, kamiony, letadla jsou životními tepnami poloviny kontinentu.

Jižní Afrika má nejen ekonomickou sílu, ale především morální sílu. V Jižní Africe žijí stále ještě lidé, kteří se řídí podle křesťanských zásad a respektují Pána Boha. Nedělám si iluze o ukázkovém křesťanství. Má svých problémů nejméně, kolik jako v ostatních zemích, kde se vliv křesťanství zaměřuje za politická hnutí. Přesto, člověk, který má respekt k Pánu Bohu, když přijde do tuhého, padne na kolena a čerpá morální sílu z víry. Lidé, kteří existenci Pána Boha popírají, v těžkých dobách hledají zapomění v alkoho-

lu, drogách, násilí, ničí vlastní život. Západní mládež hledá únik v sebevraždách, jihoafrická mládež je připravena za své přežití bojovat. Na svůj věk mluví dospěle a vyspěle, že jsme se nestáčili divit. Neviděli jsme jednoho „pankáče,“ až při odletu z Johannesburgu do Londýna, a to byl anglický mládenec. Jižní Afrika je morálně zdravá a silná. Čím dřív se zbaví vlivu „svobodného světa,“ tím líp. Není tam pornografie, nemluví se o právech homosexuálů, mezi bělochy nemají AIDS, ale také je to první země, kterou jsme navštívili, kde se nepraktikují interrupce. Nejbližší „bezpečná“ interrupce je k mání až v „civilizovaném“ Londýně. Jeden krajanský lékař nás ujistil, že za interrupci je odnětí diplomu a konec lékařské praxe. Rodiny s větším počtem dětí nejsou výjimkou ani mezi našimi krajaný, a vidět spokojenou rodinu je potěšující. Televizní brak, který zaplavil většinu světa, je cenzurovaný. Nepronikne ani jediné vulgární slovo nebo kletba. Viděli jsme pohyb úst, ale neztratili smysl. Budou-li západní sankce skutečně důsledné, mohou si Jihoafričané gratulovat. Ani v nejmenším morálně neutrpí, budou-li ochuzeni o současnou „kulturu,“ která zaplavuje a ničí celý svět. Ta už je totiž tak „kulturní,“ že už se ani cenzurovat nedá. Násili a sexualita se exportuje i do třetího světa, lidem, kteří nedovedou číst a psát.

Historie Jižní Afriky začíná u mysu Dobré naděje a Stolová hora v Kapském městě patří k nejznámějším pohledům. Právě zde zakládali Holanďané první farmy, aby zajistili odpočinek a čerstvé zásoby potravin pro námořníky na dlouhé cestě do Indie a Indonésie. Viděli jsme krásné farmy a vinice, které slouží dodnes a exportují své výrobky do mnoha zemí, ale nikdo nesmí vědět, odkud pocházejí. Byli jsme překvapeni, kolik nápisů bylo stejných jako v Indonésii, kde Holanďané také zanechali pozůstatky své vlády a dodnes Indonésané svádějí každý neduh na zlé Holanďany, ačkoliv 90% Indonésanů živého Holanďana nevidělo. Později se vlády v Jižní Africe ujali Britové a většina měst má britský vzhled. Venkov si zachoval holandsko-evropskou archi-

tekturu. Navštívili jsme mnohá muzea a se zájmem si četli historické záznamy i osobní dopisy, které posílali první osadníci svým rodinám a popisovali zkušenosť s domorodým obyvatelstvem. Jižní Afrika byla vybudována na křesťanství. Přistěhovalci, kteří tuto zemi budovali, byli pronásledováni za svoje náboženské přesvědčení ve svých zemích a Pán Bůh jim pár století žehnal. Bylo mezi nimi i dost moravských Bratří příslých po Bílé hoře. Mnozí protestanté si útěkem do Jižní Afriky zachránili holý život.

S tvrdou prací a houževnatostí se dostavila i prosperita ze severu přistěhovaleho černého obyvatelstva, které pod vedením bělochů, ne z vlastního nadání, ale z možnosti snadnějšího přežití, společně s bělochy tuto zemi vybudovali. Většina lidí si myslí, že běloši vzali černochům zemi a ti chudáci ted živoří. Jižní Afrika není kolonie. Byla pustá, kromě několika desítek tisíc Křováků a Hottentotů, kteří dodnes žijí stejným způsobem jako před 300 lety. Za 300 let existence v ní žije jeden milion přistěhoválných Indů, pět milionů přistěhoválných bělochů, 25 milionů přistěhoválných černochů ze severu a stále přicházejí noví. Dva tisíce každý týden. Žije zde také asi jeden milion barevných mísenců, kteří nepatří ani k bílým ani k černým. Černoši dostali od Jižní Afriky svéprávná území. Jsou to velká území svobodných států, s vlastní samosprávou, kam se výžidí pasovou kontrolou. Žádná železná opona. Jižní Afrika by s hrstkou lidí nikdy neuhlídal svoje hranice. Černé obyvatelstvo mělo vždy právo na pas a právo kamkoli vycestovat. Na hranici svobodného státu Transkei jsou vylepené plakáty současněho svrchovaného vůdce v uniformě s náležitými trásněmi a metály. Úředník tužkou sesmolí vstupní vizum, dá do pasu razítko a vybere příslušný poplateček. Podivil se, kde prý jsme sebrali odvahu soukromě cestovat, když se o Jižní Africe tak špatně ve světě píše. Potom stovky kilometrů řídounce obydleného území s tradičními kulatými domky; doškové střechy a kolem stavení ani zahrádky, slípka či koza, jen udusaná hlina. I voda byla snadno přístupná, ale žádná snaha

po zavlažování. Obyvatelé raději utíkají, protože se nemohou užít. Samo nic neroste a v Jižní Africe přece dostanou nějakou tu podporu. Před vstupem do „transkeiské svobody“ i po výstupu z ní na druhém konci, jsou lesy, vinice, nekoňecné lány obdělané půdy a stejně málo lidí. Svobodné státy neprospěrují. Mezi černými Jihoafricany je i prosperující vrstva, prý i milionáři. Černí majitelé aut nejsou nápadní automobilovými „šunkami“ a také nejsou šoféry bělochů, ale majiteli. Neviděli jsme ani jedno auto, kde by černý šofér vezl bílé panstvo, což je v Indonésii pravidlem. Černoši nemají volební právo v bílé společnosti, ale také neplatí daně. Kdyby měli třeba Američané nebo Švédové na vybranou volit a platit daně, nebo nevolit a neplatit daně, většina by se s radostí vzdala volebního práva, což by dopadlo ovšem katastrofálně.

Návštěva Jižní Afriky by se neobešla bez přírodních rezervací. V přírodě jsme viděli mnoho divoké zvěře, gazely i opice. Nádherné květy sukulenty rostliny, obrovské protee i jiné zajímavosti. Projeli jsme několik parků, viděli jsme zebry, žirafy, nosorožce, lvy i sfouknuté zdechlinky, kterými se živí. Ve sloni rezervaci jsme viděli stádo slonů a jejich hlasité troubení a nepokoj naháněly hrůzu, aby nešlápli na naši toyotu. Sloni procházejí tímto bušem jako tank. Nic je nezastavitelné. Domorodí hlídači v parcích dodávali celé atmosféře ještě exotičtější ráz. Viděli jsme mládence zmalované červenou hlinkou, kterou po tři měsíce nesmyjí. Později jsme se dozvěděli symboliku nejen červené, ale i bílé hlinky, kterou si potírají celé tělo. Mládenci, když vstupují do do spělosti, žijí od podzimu do jara mimo svoji vesnice. Zde projdou zkouškami odvahy, výtrvalosti. Co se děje v ústraní, je tajemství. Mládenci se natřou bílou hlinkou, aby byli chráněni před zlými duchy. Hlavní ceremonie, obřízka, se provádí v novém kroji. Mládenci se obléknou do červené sukni tím způsobem, že jeden konec tkaniny přiváží ke stromu a do látky se zavinou. Nasadí si červený koronout a masku. Před obřízkou se provozuje tanec, které uvedou hochy do

tranzu a divoké extáze. Obřízku provede čarodějný doktor. Potom se všechny kostýmy spálí a hoši jsou vehnáni do řeky. Během poklusu se žádný z nich nesmí ohlédnout. Smyjí bílou hlinku a skončí jejich mládenecký život. Doma je čeká velká sláva a pocta rodičů. Otec připraví den a jen po této ceremonii jsou mládenci připraveni k ženitbě, ale ne hned. Zvykem bývá ještě čtyřletá čekací doba. Bez obřízky ženitba nepřichází v úvahu.

Podvali jsme se také ke kmeni Zulu a ti nám připravili turistickou podívanou. Nakonec jsme museli ochutnat místní nápoj, a teprve později jsme se dozvěděli, jak se tato pochoutka připravuje. Nejen v Africe, ale i v Jižní Americe se přezývaná kukuřice plive zpět do džbánů a až zkvasí, je z ní nápoj, chutí podobný pivu.

Zuluové mají velice hezké korálkové práce a každá barva má svou symboliku. Dívky a ženy z korálků vytvářejí ornamenty a vlastně tím předávají vzkazy a zprávy svým milým. Bílá barva symbolizuje lásku a čistotu, černá smutek, stín, zklamání a samotu, růžová chudobu, zelená žárlivost, modrá věrnost, červená slzy a touhu, žlutá bohatství. Dívky posílají korálové šnůrky mládencům, a jestliže je mládenec spokojený, rád nosí korálky veřejně.

Zuluské ženy nosí kolem kotníků a zápešti kovové kroužky jako náramky, které jim na končetinách zůstávají po celý život. Také vysoké a silné kruhy kolem krku deformují krční obratle a překážejí jim v pohybu.

Jaký to rozdíl vidět domorodé černochy v prostředí, které bylo z velké míry turistickou kašírkou a domorodé černochy v ulicích velkoměst. Ženy některých kmenů byly víc než zajimavé na pohled. Dámy kmene Xhosa mají dlouhé fajsky, od pusy až k dlani. Jiné fešandy mají pro krásu vyražené přední zuby, nebo pilníkem obroušené špičky. Tak si brousili zuby lidožrouti v pralesích Iriánu. Některé domorodé ženy mají ohromné tukové polštáře na zadních částech, dokonce se prý jedná o genetickou kvalitu.

Pštrosi farma patří k nezapomenutelným zážitkům každého návštěvníka Jižní Afriky. Obrovští ptáci i turisté připraví obveselení. Pštrosi se pěstují nejen pro krásné peří, ale i pro vzácnou a drahou kůži na boty a kabelky. Nepřijde nazmar ani maso, které je velice chutné a výživné a pochutnali jsme si několikrát. Pštrosi vejce je velikostí akorát na amoletku pro 12 lidí. Pštros sám o sobě je nebezpečný pták a jeho dráp může protivníka rozpárat. Dospělý pštros váží kolem 150 kg a má silu, že unese i jezdce. Viděli jsme zábavné pštrosi závody. Turisté mají možnost se na pštrosa posadit a vyfotografovat. O totéž se pokusil i náš přítel a zbytek jihoafrické dovolené strávil v agónii. Pštros jej shodil a on si zlomil několik žeber. Pštrosi jsou rozšířeni na mnoha místech a často se stávalo, že jsme na dálku těžko rozpoznali, jestli jsou na pastvinách krávy nebo pštrosi.

Navštívili jsme také misi moravských Bratří a bylo neuvěřitelné slyšet historii, která je nám tak blízká, od černých Bratří, opravujících bustu Jana Ámose Komenského a mapu Moravy. Je zajimavé, že mísí moravských Bratří jsou nejen po celém světě, ale v mnoha zemích slouží především černému obyvatelstvu.

Prohlídli jsme si fantastické krápníkové jeskyně a tam nás čekalo nejedno překvapení. Poslední úsek prohlidky byl jen pro dobrovolníky, kteří šli dál již bez průvodce. Než jsme začali šplhat do výšky po žebříku, zeptal se nás průvodce, jestli chceme skutečně lézt skrz potrubí. Rikali jsme si, proč ne a začali stoupat. Chodba se stále snížovala, pak jsme lezli po čtyřech a nakonec jsme museli na břicho a spustit se nejen do trny, ale nevěděli jsme, co nás čeká za škvírou. Pavel se tam vzpříčil a nemohl ani kupředu ani zpět. Nebyl to vůbec příjemný pocit, ale viděli jsme opět něco, co není rovnou před nosem. Z krápníkových jeskyní jsme si odnesli diplom, že jsme prošli speleologickým výcvikem. Ovšem barvná světlohra a akustika jeskyní byla daleko příjemnější.

Pretorie je známá krásou kvetoucích jakarand, kdy se celé město zahálí do modré barvy květů.

Krásné nekonečné pláže, skaliska, prostor, skupinky autobusových zájezdů všech ras a holandská čistota a pořádek vás provázejí po celém pobřeží. Města, vesnice, zemědělské usedlosti září bělostnou čistotou. Dokonalé omítky, čisté ulice, chodníky, vše svědčilo o pracovitosti a spořádanosti obyvatel. Za celou dobu jsme neviděli jedinou známkou vandalismu, jednu počmáranou zeď, ani jednu reklamu na film s porno nádechem. Všude, i v té nejzapadlejší vesnici, kde je běloch bílá vrána, byly čisté ulice a čisté záchody u každé benzínové pumpy. Černé obyvatelstvo bylo velice dobré oblečeno, jen trochu víc zimomřivé. Nám stačily krátké rukávy, svetr jenom večer, oni byli v zimních kabátech, čepicích, zabaleni do pestrých dek. Nikde jsme neviděli lidské trosky, zbědované hladem, alkoholem nebo drogami. Nepřídali jsme se po hrázích ani po přepychu, ale stejným způsobem cestujeme všude, a lidské trosky vidíme všude, snad s výjimkou Singapuru.

Chatrče a otřesné podmínky jsou však všude v okolí velkých měst. Jihoafrická vláda dělá, co může, a staví tisíce domků a bytů pro černé uprchlíky ze „svobodného“ severu, kteří žijí v uprchlických tábořech plechových přistřešek. Ale dříve, než postaví čtyři tisíce jednotek na jednom místě, vyrosté v sousedství desetkrát tolik přistřešek z vlnitého plechu. V televizi pak vidíme nelidský jihoafrický systém, který tyto usedlosti bulldozery tlačí zpět. Jako když šlapne do mraveniště a snaží se mraveniště opravit. Čím víc do něj pichá, tím víc mravenců vyleze. Bílá vláda je zodpovědná za to, že ne všichni černí studenti chodí do školy. Bílá vláda je vinna, že přestala svítit elektřina v černých městech. Že však účet za spotřebovanou elektřinu nebyl zaplacen již pět let, o tom se skromně mlčí. Agitátoři ANC vyzývají obyvatelstvo, aby neplatili ani nájemné.

Viděli jsme na vlastní oči domek černošských zemědělských tovaryšů. Do-

meček jedna báseň. V kuchyni kamna, ne plyn nebo elektrika, ale na dřevo, radost se na ně podívat. Kamna však svému účelu neslouží. Ve vedlejší budově vyrazili okno, otevřeli dveře a na podlaze postavili ohniště. Místnost plná čmoudů, tak jako ve své kulaté chaloupce se slámenou střechou bývalé domoviny. Tak mi to připomínalo pohraniční cikánské dosídlence, kteří se stěhovali z jedné budovy do druhé a spálili každý kousek dřeva, ať to byla podlaha nebo okenní rám.

Nechci nikomu ubližovat, kritizovat, ale lidé, národy a rasy se od sebe liší a jsou na různém stupni společenské vyspělosti. Ignorovat tuto skutečnost neprospeje nikomu. Lišíme se rasově, vzděláním, kulturou, žijeme v různých ekonomických i politických systémech. Je rozdíl mezi mužem a ženou, dospělí i děti mají svou rozdílnou funkci, rozdílná práva a povinnosti. Všichni bychom měli mít právo na život a vzájemný respekt. Ani jedna země, která soptí a plive na bělochy v Jižní Africe, nemá pořádek ani lepší systém ve svém kurníku. Představte si, až se do ČSFR pohrnou sovětí uprchlíci v počtu 2.000 týdně. Kéž bychom v takové zkoušce obstáli a dosáhli ale spolehlivých morálky tolik poplivávaných jihoafrických bělochů. Všichni, jak Bible učí, vidi smítko v oku druhého a nevidí kládu v oku vlastním.

Od naší návštěvy se mnohé změnilo. Proto nezůstaneme jen u událostí minulých, ale podívejme se i na události současnejší. Jižní Afrika již není na titulních stránkách novin, ani televizních obrazovkách. Tutu a Mandela, bojovníci a hrdinové, pronesli mnoho řečí, slabů a výzev, ale úděl černých se díky jejich vedoucí úloze nijak nezlepšil. Spiš naopak. Černá většina nebyla nikdy reprezentována anglikánským pastorem revoluční osvobozenecke teologie Desmondem Tutu, přestože si to většina světa myslí. To, co jsme dosud viděli v televizi, četli v novinách, je nepravdivá propaganda. Tutu je mocichťivý marxistický politik a má pramalu starost o své bratry. Když se vrátil ze štvavé kampaně z USA, vitali ho na

letišti v Kapském městě černí demonstri s nápisy: „Tutu, jsou tvé děti hladové?“ Sami černí si uvědomují, že když prosadí své nápady, budou nezaměstnaní a hladovi. Největší nepřítel člověka je člověk. Vždyť většina lidí se osobně od-soudí k věčnosti v hořícím jezeře, bez spoluúčasti kohokoliv jiného. Ne běloch, ale černoč černochovi je největším ne-přitelem. Čím bližší, tím horší, a to platí pro všechny rasy, vlády, rodiny, osoby, pro vás i pro mne. V jiných afrických státech bojují o moc generálové, podpo-rovaní ze všech táborů, včetně těch neutrálních. V Jižní Africe se do toho dal pastor, ale pastor se má starat o věci duchovní, ne politické. Černoši, které práv reprezentuje, nemají o křesťanství a zákony západní civilizace zájem. Většina kmene praktikuje své tradice, kterých se nemíní vzdát. Jak mohou rozhodovat a řídit ekonomii vyspělého státu, když nedovedou vrátit drobné u pumpy při koupi benzínu? Tak, jakože dítě nepilotuje letadlo není věkovou diskriminací, tak není rasovou diskriminací, že většina černočů není technickými vedoucími na rozhodujících místech. Mnoho se jich s bělochem ani nedomluví. Proto se bílé děti ve školách učí jeden ze dvou hlavních kmenových jazyků — Zulu nebo Xhosa. Kdyby měl každý volební hlas, mohla by si černá většina odhlasovat nejen kolik manželek je legálních, ale i jejich cenu. Jižní Afrika je technicky velice vyspělá země. Běloch má volební právo, platí daně a tuto zemi vybudoval z ničeho, tvrdou, cílevědomou a pilnou prací. Právě proto jí má rád a bude ji do posledního dechu bránit. Kdyby byl běloch takový bídák, jak nám jej svobodný svět líčí, nemohl by mít černý pacient stejnou zdravotní péči jako běloch. Toto je informace z první ruky a páter Čížkovský ji každému potvrdí. Podrobil se speciální operaci srdce, která se dosud nedělá ani v Československu. Na dvojlůžkovém po-koji ležel s černým pacientem. Oba měli stejnou operaci, byly obsluhováni stejným personálem, měli stejněho lékaře, jen s tím rozdílem, že páter Čížkovský za operaci zaplatil 19.000 randů a černý pacient celých 37 randů. Co dodat? Je

bílý daňový poplatník zloduch? Navštívili jsme krajanského lékaře, který praktikuje laserovou akupunkturu. Jednou týdně ordinuje ve svobodném státě Ciskej a moc nás mrzí, že jsme měli tolík náspěch a nejeli se podivat. Za ordinační den vidi 200 pacientů, označí léčebné body a jeho asistenti provedou zákok. Starosta města mu dal titul „čestného černocha — občana.“ Tohle nedělá pro peníze. Černoši platí podle možnosti, tedy většinou nic.

Dlouho „umlčovaný“ spasitel, 71-letý Nelson Mandela byl po dvaceti sedmi letech, 11. února 1990, propuštěn na svobodu. Otevřely se brány jihoafrického vězení. Miliony lidí kolem celého světa jásaly, státnici gratulovali a všichni společně vyjadřovali naději, že konečně mají vůdce, který přivede do Jižní Afriky mír, pokoj a prosperitu pro černé bratry. Cesta však není snadná ani pro bílé, ani pro černé. Bílá menšina je odhodlaná, že se nestane bezbrannou menšinou a černá většina bojuje za to, aby skončila bílá nadvláda. Mandelův požadavek „jeden muž, jeden hlas“ však znamená, že se stane to, čeho se běloši obávají.

Pokud se pana, či soudruha Mandely týká, byl opravdu propuštěn na základě rozhodnutí prezidenta JAR F. W. de Klerka, a to ze dvou důvodů. President i vláda JAR považovaly Mandelova další vězení za bezúčelné, protože vězeňský režim odsouzeného byl již natolik liberální, že samo pojed a náplň slova inkarcerace, ztratilo svůj smysl. Komfortně zařízený bungalow s bazénem, pracovna, konferenční místnost, ukusně a pohodlně upravené soukromé pokoje, telefonní a dálnopisné spojení, osobní sekretář, sluha a kuchař, možnost přijímání kohokoli a kdykoli — s příslušnými kulínářskými doplňky, neboť hosté pana Mandely nemohou sedět na sucho a s kručicími žaludky. Denní lékařská kontrola ... a to všechno na státní náklady. Kdo by se divil, že se pak dotyčnému nechce na svobodu? A snad se i věří myšlenka, že se pan president namíchnul a milého Mandelu vyhodil, ať se konečně stará

o sebe za své. Daňoví poplatníci už stejně začínali remcat.

Tak či onak, o Mandelově propuštění se jednalo několik roků. Nejen president de Clerk, ale již jeho předchůdce nabídl Mandelovi okamžité propuštění na svobodu, pakliže upustí od teroristických akcí. Nelson Mandela je teristra, který byl před 27 lety zatčen a se svými společníky usvědčen z protistátního spiknutí, nedovoleného shromažďování zbraní a výbušnin, teroristických útoků proti státnímu zřízení a příprav ozbrojeného puče. Dostal tehdy doživotí. Tedy nikoli za nějaké akademické řeči, ale za aktivní protistátní činnost, za pumové útoky, které zabíjely nevinné lidé. Nelson Mandela se vždy odmítl vzdát terorismu. A zákeřně narafičené nálože vybuchovaly dál. Na těch nejstrategičtějších místech: například v jídelně restaurace, nebo ve špičkových hodinách v obchodním domě.

Hlavním důvodem Mandelova propuštění však byla de Klerkova znalost hlavního faktu, že politické propagandě ANC vyhovuje lépe, bude-li sejich vůdce za mřížemi, i když jde o mříže papírové. Je pravdou, že jeho propuštění šokovalo jihoafrické publikum, ale v řadách ANC vyvolalo naprostý zmatek. Jejich největší deviza, jejich kulové eso, se najednou proměnilo v bezvýznamného spodka. Proto také ta inscenace se zpěvy a tanci, proto tato barnumská reklama v televizi a tisku, urholící nanebezetím takřka stuvořením z úst samého reverenda Jacksona, který už si opravdu nevidí nejen do úst, přirovnávaje teroru Mandelu k samotnému Ježíši Kristu. U pana Jacksona je Mandela novým Kristem, u mne a dalších Jihoafricánů, a nejen bílých, je Mandela marxistický raubr-hauptman, který dodnes zastává taktiku ozbrojeného teroru, který šíří za pomoci svých „lidových soudů“ strach v černých sídlištích, kde jeho knechti, rekrutovaní z řad fanatické mládeže, terorizují černé obyvatelstvo, zapalují jejich domy a „neposlušné“ od-

suzují k příšerné smrti v hořící pneumatici naplněné benzínem.

Jeho manželka Winnie žila ve skromném domečku za pouhých půl milionů dolarů, obklopena „fotbalovou jedenáctkou“ ochránců, kteří nebyli nikdy daleko od rány. Hlásala Mandelovy revoluční ideje do celého světa. Mandela se svých násilných a revolučních idej nevzdal. Terorismus se ujal svého a tisíce černých umírá na následky vedení spasitele Mandely. Dnes můžeme slyšet Mandelu, jak volá: „Kdo je zodpovědný za všechno násili?“ Titulky v jihoafrických novinách oznamují: Násili roste, především mezi černými. Za posledních pět týdnů bylo v okolí Johannesburgu zabito přes 700 černých obyvatel. Vice než 500 obyvatel zahynulo během deseti dnů v potyčkách mezi hostujícími dělníky a zuluským obyvatelstvem. V oblasti Natal přišlo během posledních čtyř let 4.000 obyvatel o život. Místo pokrokové ideologie roste nenávist a krevní msta. Mandela i ostatní experti dnes vykřikuji, že za násilí nese zodpovědnost bílá vláda, která nezakročí. Mandela vyzývá de Clerka, aby tvrdě zakročil a Mandelovo spasitelské tažení má závažné nedostaty i mezi zfanatizovanou mládeží. Vice než polovina jihoafrických černochů je mladší než 24 let a miliony jsou nevdělané a nezaměstnané. Dnes je Mandela i de Clerk v situaci, kdy každý zásah přileje jen do ohně nenávisti.

Na druhé straně však Mandela vydává instrukce svým bratřím:

→ Masové demonstrace mají uvolnit spojené síly, které budou hrát strategickou roli v bílých městských centrech.

→ Celá města budou ochromena, továrny přestanou vyrábět a bílá Jižní Afrika bude převzata do rukou lidu.

→ Lid musí být mobilizován. Akce v townshipsích musí vytvořit revoluční základny ...

→ Musíme odejmout moc bílému režimu, což se stane jedině díky našemu boji — a nikoliv z de Clerkovy dobré vůle ...

Pologramotné a prosté černochy utváruje ve víře, že jejich vítězství je jisté. Stačí jen pochodovat, protestovat, stávkovat, bojkotovat, ale také pálit a zabíjet. Triumf je zajištěn.

Jižní Afrika ekonomicky utrpěla a trpí. Mnho západních společností odešlo, i pan Bata odstěhoval alespoň své jméno, ale topánky vyrábí dál. Celý svět se obrátil proti Jižní Africe. Stalo se to moudou. Hodnota randu klesla, ceny napak, daně z příjmu jsou vysoké, vládní programy a sociální potřeby rostou. Nakupní daň není také zanedbatelná. Celých 12%. To, že odešly světové společnosti, Jižní Afriku na kolena zatím nepoložilo. Při vysoké produktivitě však vásne odbyt. Problém je prodej, export, bez kterého se neobejdou. Přesycený trh nemůže dál vyrábět. Výroba se omezuje a první kdo utrpěl je černý dělník. Svobodný svět nemá zájem o práva a lepší budoucnost černošů. Svobodný svět chce zničit ekonomickou sílu a nezávislost Jižní Afriky. V základní a pod zámkou boje za práva černých se rvou země jako smečka psů o kontrolu nerostného bohatství Afriky. O dominantní vliv se nebojuje jen v JAR. Většina afrických zemí, které získaly nezávislost v sedesátých letech, zdegenerovala do vojenských diktatur, civilních válek, obrovské korupce a ekonomicke stagnace. Sám Tutu doznal, že „Boží děti v osvobozené Africe trpí, protože mají dnes méně svobody než v koloniálních dobách.“

ANC a soudruh Mandela však takto žijí a hrají „na čas.“ Důvody jsou víc než jasné. ANC, kromě líbivých a populárních slibů, kromě emocionální marxistické rétoriky, kterou apelují především na lehce zfanatizovatelnou černou mládež, nemá prakticky nic, co by mohlo svým voličům nabídnout. Znárodiňování je totiž krádež, pokud se nemýlim? Otázkou zůstává, když se vše rozkrade a zničí, kdo opraví zruinovanou infrastrukturu, která dnes směle soutěží s vyspělými evropskými špičkami, když oni „zlí“ běloši budou pryč nebo zdecimováni? Rodina Kennedyů, či madam Jane Fondová, budou

ronit krokodýlí slzy nad hladovými černoušky, ale do ekonomicky rozvrácené a kmenovými bouřemi zmítané Jižní Afriky nebudou investovat ani cent. Švédové finanční kruhy se rozhodly s definitivní platností odepsat africký kontinent ze svých investičních zámerů. Západní liberální politikaření je jedna věc a ostrý mezinárodní křesťanský druhá. Zkrátka najednou se příšlo na to, že „svobodné rozvojové země“ v Africe nelze už nazvat rozvojovými, protože po mnoha dekadách a po víc než mnoha miliardách prošustrovaných dolarů, liber, marek a jiných turdých platiček se vůbec nic nerozvinulo. Je pouze zajímavé, že pokud tyto země žily pod koloniální správou, jejich prosperita byla udivující.

V porovnání s ostatními africkými státy, s těmi, které s velkými fanfárami svobodného světa získaly nezávislost, sebevraždení, hladomor, epidemie a bratrovraždění, se černochům v Jižní Africe vede nesrovnatelně lépe. Od rovníku na jih se valí davy černého obyvatelstva nabídnout svoji manuální práci, kterou dnes nikdo nepotřebuje. Afrika potřebuje pracovníky, kteří ovládají technologii, mechanizaci, kteří mají kvalifikaci, odpovídající nárokům a potřebě vyspělé průmyslové země. Černoši, kteří přicházejí a riskují roztrhání dravou zvěří přechodem přes Krugerův Park, nechtejí umírat hladem ve svých „svobodných“ státech. Opouštějí tradice kmenového života a přicházejí do země, která je řízena výpočetní technikou, aniž by prošla zemědělskou nebo průmyslovou érou. Jsou nevzdělaní, negramotní, stále ještě praktikují magii, šamanství, rituály, které jsou šokující. Zprávy o krutosti pojídání jater či usekávání končetin nepopulárních bratrů nejsou z Jižní Afriky, ale z „osvobozené“ Afriky.

Čtyřicetiletá historie afrického liberalizačního hnutí dokázala, že bez pomoci a fyzického dohledu bílých nejsou Afričané schopni vlastního vývoje. Naopak Jižní Afrika dokázala, že jihoafrický černoch si žije nejlépe ze svých černých bratrů v Africe. Má denně co jist, pit,

chodí velmi dobře oblečen, vlastní auta, televize, ledničky, domy a živnosti. Budeli natolik moudrý, že přestane věřit planým a nesplnitelným slibům nezodpovědných vůdců, má veškeré předpoklady k prosperitě a spokojenému životu nejen pro sebe, ale i pro své děti.

Jižní Afrika má i nadále svoji strategickou důležitost. Vytěží víc než polovinu světové produkce zlata, platiny, na druhém místě je ovčí vlna, na třetím těžba uranu, ale také diamanty a jiné vzácné kovy, které nejsou nikde jinde na světě dodávají Jižní Africe důležitost ve světové ekonomii a vyspělému průmyslu. V Jižní Africe se pěstují a využívají pomeranče, citrusy, ananasy, tropické ovoce, hrozný i vinařské výrobky. Jižní Afrika je jediná průmyslová země, jejíž doly a zemědělství zaměstnávají víc než 200.000 hostujících černošů ze zchudlých a hladem postižených oblastí sousedních marxistických zemí.

Zair a Zambia používají veškeré důlní zařízení a technickou znalost jihoafrických odborníků. Botswana, Lesotho, Swaziland přežívají jen díky Jižní Africe. Násilí, hlad, kmenové války, vzájemná nenávist, nemoci a AIDS však nejsou způsobeny diskriminací bělochů. Během příštích deseti let zemře podle odhadů 2,5 milionů dětí v Africe na AIDS. Osm-desát dva procent žen v Africe je nakaženo touto nemocí a dalších 3–5 milionů dětí ztrati oba rodiče během příštího desetiletí. Dnes jsou černoši rukojmím, střelných prachem a prostředkem, jak zahubit nejen existující systém Jižní Afriky, ale i černé obyvatelstvo celého kontinentu. V Jižní Africe si to mnozí uvědomují, ale řešení není snadné.

Co dodat k rasové situaci v Jižní Africe? V Jižní Africe jsou čtyři hlavní černošské skupiny. Zulu, Xhosa, Sotho a Venda. Každá má vlastní jazyk, kulturu a především nesmiřitelné nepřátelství jedných vůči druhým. V sedmdesátých letech se rasová situace v Jižní Africe začala rychle měnit. Ekonomie rostla tak rychle, že vznikl nedostatek kvalifikovaných sil mezi bělochy a většina diskriminačních zákonů byla zrušena. Lidé všech

ras mají přístup nejen do restaurací, hotelů, škol, veřejných míst, dopravních prostředků.

Pláže v Durbanu bývaly bělostné a vžitá hygiena evropské civilizace byla na veřejných plážích přísně dodržována. Dnes se jim běloši uyhýbají a nestojí o společnou dovolenou. V bazénech se čistá modř mění na žlutavě lesklou tekutinu. Hygiena, kriminalita, krádeže a množství černých zanechává nechutné vzpomínky a prohlášení „Durban — nikdy.“

Celou dovolenou jsme bydleli v hotelech velice dobré úrovni a většinou jsme byli v menšině. Ve všech veřejných místech, hotelech, restauracích, na záhonech, které jsme navštívili, jsme nikdy neviděli nápis — čemým vstup zakázán. Nechovali se ušlápnutěji se chovají naši lidé na ulicích Vídne! Mnozí nevstoupí ani do hotelu, ani do restaurace. Je pravda, že vstoupí-li otrhaný černý mládenec do obchodu se suvenýry, černá prodavačka jej vyvede ještě dříve, než se na ním dveře zavřou a než má šanci něco „otočit.“ Totéž by provedl kterýkoli vrátný při vstupu otrhaného bělocha do pravděpodobněho hotelu kdekoli na světě a dnes se na Západě divají podobně „diskriminačně“ na zloděje a kšeфтující turisty z bývalého Východního bloku.

Dnešní jihoafrický problém není rasovou otázkou, ale otázkou politickou. Není na světě jiná skupina bělochů, kteří pro černé udělali tolik jako zde. To, co slyšíme, vidíme a čteme o Jižní Africe, je pokroucená skutečnost. Celý svět je nařušen nápady o rovnoprávnosti a sociální spravedlnosti. Kdo je však uskutečňuje a za jakou cenu? Jedna diktatura nahrazuje další a většinou jedno zlo nahradí ještě větší. Potom již nejde o nic jiného, než co může jednotlivec urvat sám pro sebe na úkor jiného a s co nejmenším úsilím poctivé práce. Máme revoluce, převraty, volby, programy, ale utopie spravedlivého rádu a prosperity neexistuje. Kvete sobectví a umírá osobní zodpovědnost. V naší individualitě, lidském sobectví, spočívá problém každého jedince, i svě-

tových systémů. Pokud není člověk jakékoliv rasy spojen s Bohem, je společensky i funkčně zakrnělý. V Boží existenci má jedinec nekonečnou hodnotu a osobní zodpovědnost. V systémech bez Boží existence má člověk nulovou hodnotu a zodpovědnost za osobnost přejímá stát. Podle toho se také s člověkem nakládá. Čím je společnost „vyspělejší,“ tím ostřejší protiklady nastanou. Jenom v předměstí Durbanu přežívá 1,5 milionu černošů a denně jich přibývá. Černoch, který přijeze ze slaměných chýší, není ve svém životu v betonových ulicích mezi mrakodrapy Durbanu, Johannesburgu nebo Pretorii. Není ani potřebný, ani spokojený. Jeho hodnoty, myšlení, pracovní návyky a morálka jsou naprosto odlišné od hodnot bělocha. Jižní Afrika udělala pro černoše tolik; kdyby tomu tak nebylo, proč by jich tolik do Jižní Afriky utíkalo a rizikovalo se zářání lvů? Ale pět milionů bělochů nemůže být zaopatřovacím ústavem pro 25 milionů černých. Milion Indů je soběstačný a prosperující. Jsou to lidé kvalifikovaní a pracovití. Rasové problémy mezi černými, barevnými a Indy jsou vážné, ale ty nejhorší jsou mezi jednotlivými černošskými kmene. Kromě černých uprchlíků do Jižní Afriky přicházejí tisíce černých hostujících dělníků z osvobozených zemí, kteří pak podporují domácí ekonomiku, protože doma není, kdo by rozvinul a uvedl do chodu jakoukoliv hospodářskou soustavu.

Navštívili jsme platinové doly, které produkují více než polovinu světové těžby platiny. Zaměstnávají dvacet tisíc hostujících horníků. Zdomácnělým se pod zem moc nechce. První bezpečnostní opatření se týká fáracích klecí. Ty musí být úplně uzavřené, protože se v minulosti stalo, že při náhlé evakuaci nastoupil do klece horník z jiného kmene a než vyjeli na povrch, shodili větrélce na dno šachty. Zaměstnavatel zajišťuje horníkům ubytování, stravu, zdravotní péči a výplatu. Jen pro zajímavost, průměrná mzda je více než dvojnásobek inženýrského platu v Indonésii, asi tisíc amerických dolarů ve směnitelné měně. Kupní síla černého horníka je záviděníhodná ve většině svě-

ta. Horníci mají nárok na 30 dnů placené dovolené, 30 dnů neplacené. Ty stráví doma, ve svých vesnicích nákupem nové manželky a plozením dalších potomků. Pokud zaměstnavatel nezajistí ubytování a stravu, má problém, protože starosti o zítřek má běloch, ne černoch. Dělníci, kteří nespadají pod tento zabezpečovací systém, často živoří v plechových chatrčích.

Jak se černí chovají vůči bílým, nebo naopak v každodenním životě? Nijak. Každý si žije svůj život, nebratříčkuje se navzájem a vychází spolu podle toho, v jaké situaci jsou. Když je běloch zaměstnává, očekává, že nebudou krást a odvedou práci, ale to často hapruje. Černoch se před bělochem netřese a neklání. Pavlovi s humorem a rozšafností říkali „pap,“ což je něco jako tatík. Černoch se ve službách a práci nepřetrhne. V restauracích obsluží, ale s jejich elánem se na kafe čeká klidně půl hodiny. Mají své tempo a všude je jich pětkrát tolik, než je zapotřebí. Pracuje se spíš symbolicky a v porovnání s našimi pomocníky v Indonésii máme úplně úderníky. Tři listí zamařující čemošky nápadně ožily, když byl čas na kafe. Také jsme neviděli provokuji luxus, okázalé bohatství ani lidskou rozežranost. Vše bylo funkční, účelné a především vzorně udržované. Snad se mnoho změní s novou generací. Naději a optimismus jsme měli všude, kromě velkoměst. Zamřížované výlohy, černí řidiči autobusů v kleci, aby byli chráněni před oloupením.

Nemáme a neznáme recept, jak vyřešit problémy Jižní Afriky, ale nejvíce by ji prospělo, kdyby „pokrovský svět“ přestal lhát a štvát. Pokud Západu leží osud černého obyvatelstva na srdci, nikdo mu nebrání, aby pomohl vybudovat kdekoliv příkladný africký stát, kam budou utíkat čemoši z prokletého rasistického jihoafrického zřízení. Kromě divokých šelem jim nebude nikdo stát v cestě. Jsou svobodní oběma směry. Ti, kteří nejvíce volají po právech černých, mají pro černé neprodyšné hranice a vizičová opatření, která černému a barevnému obyvatelstvu přístup do svých ukázkových demokracií

naprosto znemožní. Spolkově němečtí pasoví kontroloři nevpouštějí přitemnělé Tamily do letadla již v Kolombu na letišti. Zde v Indonésii jsou evropská vyslanectví (francouzské), kde mají na tabuli vyvěšené africké státy, kterým se víza prostě neuděluji.

Naše krajané jsme si nechali nakonec, abychom nebyli ovlivněni jejich názory a zkušenostmi. Hledali jsme krajané, kteří mají zájem nejen o světské záležitosti, ale také o Pána Boha. Poslední a jediný krajanský kazatel práci mezi krajaným vzdal, práv pro nezájem. Slouží 900 rodinám anglicky hovořících katolíků. Jsme rádi, že tomu tak není. Našli jsme otevřená srdce. Podělili jsme se s nimi o radost z Boží víry a přejeme si, aby semínka víry rostla a sílila. Ten, kdo se bude držet víry v Ježíšuv očistný kříž a nezamění jej za politickou, sociální či společenskou doktrínu, toho Pán neopustí. To platí pro jedince, státy i společenská zřízení. Nechte se vést Pánem Bohem, bojujte proti hřichu, nemorálnosti, kompromisu a hlouposti světských systémů. Nemáte co ztratit. Nebudete součástí světského systému, ale svatého. Politický boj, boj za mír a sociální spravedlnost nepatří církvi. Úkolem církve a věřících je evangelizovat, přivádět jednotlivce k poznání hřichu, pokání a poslušnosti Pána Boha. Až se naučíme milovat svého souseda jako sami sebe, potom můžeme vidět změny v lidských vztazích, nejen mezi nejbližšími, ale i mezi rasami.

Jsme nesmírně vděční našincům za dlouholeté informace v časopisu „Našinec“ a že nám pomohli porozumět, že byli mili, pohostinní, zábavní i vážní. Děkujeme za hezké vzpomínky a nová osobní přátelství, která jsme navázali. Děkujeme také Jindroví Stikarovskému, který léta informuje naše krajané, především v zahraničí o skutečné situaci v Jižní Africe. O totéž se pokusil i v novém Československu, ale moc nepochodil. Naše svobodné informační prostředky ještě otevřené informace ani diskusi o choulstových otázkách nepřijímají. Všechny odstavce, které jsou v kurzívě, jsou vybrané citáty z obsáhlého článku,

který pan Stikarovský nabídl našim novinářům v Československu, ale ti nechтиeli ani slyšet. Proto chceme, aby nás čtenář měl možnost si přečíst informace z první ruky, nejen ty, o kterých se nás snaží přesvědčit odborníci, ovládající každý zdroj informací. Snad nejnázornější příklad pro našince by byl, kdybychom si představili, že by se nám do Československa valilo 6.000 Sovětů, Rumunů, Bulharů a jiných týdně. Jestlipak bychom byli schopni jim zajistit práci a bydlení? Jestlipak bychom jim dali volební právo? A o to se 5 milionů bílých snaží. Do té zlé Jižní Afriky se totiž žene 2.000 černochů týdně, jen aby žilo v apartheidu.

Na závěr jen tolík. To co piší nemusí být pohled úplně objektivní, ale po našich zkušenostech z třetího světa a putování kolem světa jsme poznali Jižní Afriku jinou, než jak nám je představována všeobecnými světovými sdělovacími prostředky. Dopidit se pravdy a vlastního názoru se musí každý sám.

—kas—

JE TATO NAUKA PÍSMEM SVATÝM?

V únoru 1990 se v ČSFR zaregistrovali mormoni, „Cirkev Ježíše Krista svatých posledních dnů.“ Mormoni, „svatí posledních dnů,“ se budou brzy objevovat na ulicích našich měst ve dvojicích nejslušnejí vypadajících mládenců, jaké jste kdy viděli. Ostřihaní, učesaní, oholení, vymydlení, s kravatou a v dokonale padnoucím obleku. Gentlemaneské chování a šarm z nich bude jenom sršet. Jejich důraz na morálně zdravou rodinu a vzájemnou pomoc, připomínající už materializovanou teorii komunismu, bude přitahujícím magnetem. Mormoni udiví svým bohatstvím, které se odhaduje na 8 miliard dolarů s ročním příjmem dvou miliard dolarů. Bůh nás varoval:

♥ ...že v posledních dobách někteří odpadou od víry a přidrží se těch, kteří

svádějí démonskými naukami ...
(1.Tim. 4:1)

Mormoni jsou jedním z nejrychleji rostoucích kultů na světě. Oddanost mormonských misionářů nemá obdobu. Dnes 30.000 mormonských misionářů získává 200.000 konvertů ročně. Z původních šesti následovníků učení novodobého proroka Josefa Smitha mají dnes více než sedm milionů následovníků. Každý mladý mormon má dobrovolnou povinnost sloužit dva roky v cizích zemích. Jejich misionářskou službu finančují rodiče, přátelé a příbuzní. Můj bývalý šéf sloužil dva roky ve Francii. Nemají lehkou službu. Z každého tisíce dveří, u kterých se zastaví, se jich jen devět otevře.

♥ V Božím lidu bývali oušem i lživí profaci; tak i mezi vámi budou lživí učitelé, kteří budou záladně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil. (2.Pet. 2:1)

Mormoni učí, že spásu přichází skrze mormonský systém, hřichy jsou smyty křtem. Boží slovo učí, že spásu přichází skrze obmytí krvi Ježíše Krista.

♥ Od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorzeného z mrtvých a vládce králu země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hřichů. (Zj. 1:5)

Spásný plán Boha a mormonská spása jsou protichůdné a nemohou platit současně. Tento skromný článek je jenom nepatrným varováním před jejich československou explozí, která je, jak se zdá za dveřmi, než se v Salt Lake City v Utahu naučí česky. Vězte, naučí, mají na to a v nedávné minulosti pomohli mnohým našim uprchlíkům. Jsou nejbohatší „církví světa“ s nejmodernější tiskařskou, video, a výpočetní technologií takové kvality, že i moderní západní olejářské společnosti jsou vedle nich technologičtí skřeti. A tato, ví než německá důkladnost, je jejich nejúčinnejším prostředkem. Mormoni pečují o dobré zdraví, žádné cigarety, alkohol, drogy, ani káva nebo čaj, příkladný rodinný život a úspěšné soukromé podnikání, kvalitní vysokoškol-

ské vzdělání a jsou to vynikající atleti. Sportovní týmy jsou přitažlivé pro mnohé. Mají mnohem nižší výskyt rakoviny, dobré zdraví, vzorně se starají o vдовy, o chudé a nezaměstnané. Mormoni jsou vzorní pracovníci a i ve službách FBI je nepoměrně velké množství mormonů, protože jsou spolehliví. Multimiliardář Hughes, ač sám mormonem nebyl, se obklopoval jenom mormony, protože nikomu jinému nedůvěroval. Mormoni však učí, co v Bibli vůbec není, a co je v rozporu s vlastní knihou mormonů. Věří a tvrdí, že:

- ➡ mají obnovené, restaurované evangelium
- ➡ Ježíš byl ženatý
- ➡ Ježíš je jejich bratr
- ➡ Ježíš a Lucifer jsou bratři
- ➡ se Adam vzdělával v evangeliu
- ➡ mohou být oženěni a vdáni na věky věku se stejným partnerem
- ➡ se mohou pokřtit za mrtvé
- ➡ se stanou bohy
- ➡ mohou mít duchovní děti
- ➡ jsme byli duchovními bytostmi předtím, než jsme se tělesně narodili navzdory tomu, že Bible učí:
- ♥ Nejprve tedy není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní. (1.Kor. 15:46)
- ➡ každý mormon, až se stane bohem, osídlí svoji planetu společně s mnoha manželkami, jako náš Bůh osídil Zemi
- ➡ musí mít víc než jednu ženu, aby si zasloužili nejvyšší království
- ➡ mají a mohou předat Melchezedekovo kněžství

Jak svědčit mormonům? Traktát, který by cele prezentoval Mormonům spásnou novinu, by nebyl traktát, ale kniha. Mormonská doktrína je příliš komplikovaná, než aby mohla být narušena

20 ZÁPAS O DUŠI

na několika stránkách. Jak tedy můžeme pokrýt tuto rozsáhlou problematiku jen několika slovy? Běžné traktáty předkládají několik rozhodujících faktů. Většina lidí

☞ si je vědoma, že jim v životě něco chybí

☞ si přizná, že jsou hříšní

☞ cítí, že Bible má určitou váhu

☞ má jistý stupeň pokory a proto jsou ochotni poslouchat i mormony)

Tato fakta však neplatí pro skutečného mormona:

☞ mormon se nevidí, že by byl hříšný. Mormon věří, že je bůh nebo boží zárodek. Proto mormonům chybí pokora a ochota poslouchat jakékoli, i biblické učení.

☞ Pro Mormona byla Bible prý schválně zdeformována překlady, aby existovala jenom jedna „pravá naděje“, a to skrze mormonskou církev Ježíše Krista svatých posledních dnů. Jinými slovy, na mormona běžný traktátek neplatí, protože má mormonismem otopenou vrozenou pokoru. Jeho naděje vězí v mormonismu. Proto, jsme-li schopni mu dokázat, že mormonismus je uvnitř sebe rozporuplný, jsme na nejlepší cestě jej zachránit. Rozklad mormonské víry musí přijít zevnitř, protože vnějšek mormon neuznává. Jestliže mormono-

vi dokážeme, že kniha mormonů neučí, ale naopak v mnoha případech protiřečí mormonismu, potom snad i uvidí, že Josef Smith, novodobý prorok, který sepsal knihu mormonů, a jeho následovníci nejsou skuteční proroci, v jejichž učení skladá naději pro svoji duši. Až pochopí konflikt mormonského systému, teprve potom můžeme pokračovat ve svědectví jako s jinými „normálně“ ztracenými lidmi.

Kniha mormonů není Bible, přesto obsahuje několik pravd, jako i Korán.

☞ mormon se vidí jako bezhříšný boží zárodek, ale i „jeho kniha“ učí, že všichni lidé jsou hříšní (2. Nefi 28:31)

☞ mormon vidí svou spásu v členství a „jeho kniha“ učí, že spásu vězí v Kristu (Mosija 27:24-28)

☞ mormon věří, že jej skutky spasí a „jeho kniha“ učí, milostí jsme spaseni, co můžeme dělat? (2. Nefi 25:23)

Vite, ono mnoho křesťanských systémů (mormonismus není křesťanský systém) je také v rozporu s Božím slovem — Bibli. Poukázání na vnitřní rozpory však nemusí být úspěšné, protože člověka k Bibli a Bohu přitahuje Bůh — Duch svatý.

—Zpracováno s povolením podle časopisu „The Evangel.“ —

HLAS AND - DOBRÁ NOVINA - HCJB, QUITO

Vysílání v 5:00 hodin UTC (ČSFR - 6:00 v zimě, 7:00 v létě) uslyšte denně v pásmech 11, 25, 31 a 49 metrů, na kmitočtech 25950, 11835, 9610 a 6205 kHz. Vysílání v 18:00 hodin UTC (ČSFR - 19:00 v zimě, 20:00 v létě) uslyšte denně v pásmech 11, 13, 16 a 19 metrů, na kmitočtech 25950, 21480, 17790 a 15270 kHz.

Distribuční příspomínky, objednávky knihy a časopisu "Zápas o duši", kazet a traktátů, ostatních tiskovin a materiálů adresujte na Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš.

Dobrovolné příspěvky pošlete poukázkou "A" - název učtu: Tiskový fond ZDD-Brno, číslo účtu: Komerční banka Brno 179 042 - 621.

Zahraničním čtenářům: Please mail your tax deductible contribution to: World Radio Missionary Fellowship P.O. Box 553 000 Opa Locka FL 33055 USA. Mark your check "For Czechoslovak magazine", account 1-5140-312-7132

Zápas o duši vydávají Pavel a Klára Steigerovi, HCJB World Radio Missionary Fellowship, Box 691, Quito, Ecuador ve Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava. Vychází šestkrát do roku. Tisknou Ostravské tiskárny s.p. Ostrava. Poštovní novinových zásilek povolené Jihomoravským reditelským spojovým v Brně č.j. P/3-1700/91 ze dne 8.2.1991. Dohledací pošta Velká Bíteš. Registraci číslo R 6/91.